

## Arrest

**nr. 128 864 van 5 september 2014**  
**in de zaak RvV X / VIII**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 7 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 26 maart 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

1.1. Verzoeker diende op 7 november 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn vader.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen trof op 7 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/11/2013 werd ingediend door:*

*Naam: N.(....)*

*Voornaam: C.(...) O.(...)*

*Nationaliteit: Suriname*

*Geboortedatum: (...)*

*Geboorteplaats: (....)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om volgende reden geweigerd:*

*Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/ zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie: heeft de gevraagde documenten niet voorgelegd, namelijk: attest ziektekostenverzekering geldig in België, attest. niet ten laste OCMW, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, bewijzen ten laste in het verleden, attest onvermogen uit het land van herkomst.*

*Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.*

*Aan betrokkene wordt. het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 20 en 24 van de richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en van artikel "40, §6" van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

*"Aangezien verzoeker is de zoon van een in België gevestigde Nederlandse staatsburger.*

*Dat uit het enkele feit dat verzoeker een familielid is van een E-U burger, volgt al dat zij het recht heeft op een duurzaam verblijfsrecht;*

*Dat dit recht op een duurzaam verblijf van verzoeker impliceert dat er tegen hem geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend mag worden;*

*Aangezien verzoeker geen enkel gevaar betekent voor de openbare orde of de openbare veiligheid zodat zij niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 40§6 valt;*

*Dat zelfs indien de dienst vreemdelingenzaken van oordeel zou zijn dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en of nationale veiligheid, dan moet hij verzoeker hiervan in kennis stellen en haar de mogelijkheid verlenen om zich kan verdediging;*

*Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 07/02/2014 de bepaling van art 20, 24, van de Europese Verblijfsrecht 2004/38/EEG schendt;"*

3.2. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn dient te worden opgemerkt dat de schending van een richtlijn nooit dienstig kan worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). Verzoeker toont niet aan dat de aangevoerde bepalingen niet in de Belgische regelgeving werden omgezet of dat dit niet richtlijnconform is gebeurd, zodat de schending ervan in casu niet dienstig werd aangevoerd.

3.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel “40, §6” van de vreemdelingenwet, treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat artikel 40, §6 haar niet bekend is. Ten overvloede merkt de Raad op dat het feit dat verzoekster geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing waarin enkel wordt vastgesteld dat verzoeker de gevraagde documenten niet had neergelegd.

3.4. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 20 en 24 van de Burgerschapsrichtlijn of van artikel “40, §6” van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

3.5. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel “12bis, §1, 3” van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

*“De bestreden beslissing schendt de bepalingen van artikel 8 EVRM.*

*Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:*

*- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

*Verzoeker is de zoon van een Europees onderdaan, gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Verzoeker en zijn moeder wonen samen op hetzelfde adres. Hierbij kan de hechtheid van hun band ook afgeleid worden.*

*De inmenging in zijn familieleven is enkel mogelijk indien dit noodzakelijk is in de democratische samenleving.*

*Er is in casu geen sprake van dwingende maatschappelijk behoefte, daar verzoeker geen gevaar betekent voor de Belgische samenleving.*

*Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij normhiërarchisch hoger staan dan gewone, legitieme belangen. De inmenging moet een legitiem doel nastreven zoals de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden;*

*Het staat vast dat verzoeker geen gevaar betekent voor de openbare orde of openbare veiligheid het economisch welzijn, de gezondheid of de goede zeden.*

*Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:*

*“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.*

*Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)*

*Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM als artikel 12bis, § 1, 3 van de wet van 15 december 1980 schendt;*

*In toepassing van het enig middel is de bestreden beslissing dan ook nietig.”*

3.6. Het tweede middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel “12bis, §1, 3” van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.7. Tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

3.8. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention”*. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. Uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die door verzoeker niet worden betwist of weerlegt, blijkt dat elk bewijs van financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon ontbreekt. Bijgevolg kan onmogelijk het bestaan van een feitelijk gezinsleven tussen verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon in functie van wie hij het recht op verblijf van meer dan drie maanden aanvraag bewezen worden geacht.

3.9. Wanneer het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied onvoldoende bewezen wordt geacht, kan er geen sprake zijn van de beweerde inmenging in het gezinsleven, en dient de proportionaliteit van de maatregel in het licht van artikel 8 van het EVRM niet verder te worden onderzocht (cf. RvS 12 juni 2012, nr. 219.713).

3.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN